

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Boghveden

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. I kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. I kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 188. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeeventyr01val-shoot-idm139674376036864/facsimile.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. I kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

»jo det gjør jeg rigtignok!« men Boghveden struttede af bare Overmod og sagde: »det dumme Træ, det er saa gammelt at der vokser Græs i Maven paa det!«

Nu trak der et skrækkeligt ondt Veir op; alle Markens Blomster foldede deres Blade, eller bøiede deres fine Hoveder, mens Stormen foer hen over dem; men Boghveden kneisede i sin Stolthed.

»Bøi dit Hoved, som vil!« sagde Blomsterne.

»Det behøver jeg slet ikke!« sagde Boghveden.

»Bøi dit Hoved, som vil!« raabte Kornet! »nu kommer Stormens Engel flyvende! han har Vinger, der naae oppe fra Skyerne og lige ned til Jorden, og han hugger Dig midt over, før Du kan bede ham være Dig naadig!«

»Ja men jeg vil ikke bøie mig!« sagde Boghveden.

»Luk dine Blomster og bøi dine Blade!« sagde det gamle Piletræ, »see ikke op mod Lynet, naar Skyen brister, selv Menneskene tør det ikke, thi i Lynet kan man see ind i Guds Himmel, men det Syn kan selv gjøre Menneskene blinde, hvad vilde der da ikke skee med os Jordens Væxter, vovede vi det, vi, som ere langt ringere!«

»Langt ringere!« sagde Boghveden. »Nu vil jeg just see ind i Guds Himmel!« og den gjorde det i Overmod og Stolthed. Det var, som hele Verden stod i Ildslue, saaledes lynede det.

Da det onde Veir siden var forbi, stod Blomster og Korn i den stille rene Luft, saa forfriskede af Regnen, men Boghveden var brændt kulsort i Lynet, den var nu en dødt, unyttig Urt paa Marken.

Og det gamle Piletræ bevægede sine Grene i Vinden og der faldt store Vanddraaber fra de grønne Blade, ligesom om Træet græd, og Sparvene spurgte: »hvorfor græder Du? her er jo saa velsignet! see hvor Solen skinner, see hvor Skyerne gaar, kan Du mærke den Duft fra Blomster og Buske! hvorfor græder Du, gamle Piletræ!«

Og Piletræet fortalte om Boghvedens Stolthed, Overmod og Straaf! den følger altid. Jeg som fortæller Historien har hørt den af Sparvene! — de fortalte mig det en Aften, da jeg bad dem om et Eventyr.

1 rigtignok!; * mgl. A. 4 skrækkeligt; skrækkelig B². 5 mens; modens D.
23 Piletræ; * mgl. A. 26 det] den D.